

DİLDE BAĞIMSIZLIK

Ayhan SEZER
Mersin Üniversitesi

Dili, Türk Milleti'nin kalbidir, zihnidir.
Mustafa Kemal Atatürk

Çoğu tarihçinin ve düşünürün değişik şekillerde ifade ettiği bir gerçek vardır:

Geçmişlerini anımsamayan uluslar, geçmişte başlarına gelen belâları yeniden yaşamaya mahkumdurlar.

Bizler geçmişini unutan uluslar arasındayız. Geçmişte başımıza gelmiş belâları bir kez daha yaşayacak mıyız? Geçmişte dilimizin bağımsızlığını yitirmesi Osmanlı İmparatorluğunun çöküşünün en önemli nedenlerinden biri olmuştu. Şimdi Türkçe'nin bağımsızlığını yitirmesi Türkiye Cumhuriyeti Devletininin başına hangi belâları

getiriyor ve hangi belâları getirecek?

Geçmişimizden kısa kesitler verelim:

Yavuz Selim dönemi olaylarını içeren *Selimnâme* adlı tarihini Arapça yazmış olan Keşfi, kendisinden yapıtını Türkçe yazmasını isteyen bir şaire şu karşılığı verdiğini açıklamaktadır:

...Türk dili iri bir inci tanesi gibi yontulmamıştır ve iç tırmalayıcıdır. O nedenle yeryüzündeki zarif yaratılışlı kişilerce hoş karşılanmamakta, dilde kurallara önem veren kimselerin anlayış ve beğenisine de uygun düşmemektedir. Bu yüzden de kültürlü kimselerin görüşmelerinde dışlanmış ve güzel konuşan kişilerin söyleşilerinde aşağılanmışır.

Divan şairlerimizin çoğu da Türkçe'nin kaba saba bir dil olduğuna, Türkçe ile sanat yapılamayacağına, ahenkli güzel şiirler yazılamayacağına inanmaktaydı. Divan şairlerimiz, bir iki örnek dışında Türkçe güzel şiirler yazmadılar Türkçe şiir yazmamalarını da Türkçe şiir yazılamayacağıının bir kanıtı olarak gösterdiler.

İmparatorluğun parlak günlerinin geride kalıp parçalanmanın başladığı dönemde yabancı dillerin baskısı daha da arttı. O güne kadar resmi yazışmalarda da kullanılagelen “ekmek, yağ, ipek, pamuk, kapıcı, mimarbaşı” gibi Türkçe sözcük ve terimlere “nân, revgan, harîr, penbe, bevâb, ser-mimarân-ı hassa” gibi Arapça - Farsça karşılıklar konuldu..

İmparatorluk, çağın gereklerini karşılayamayan kurumların yeniden düzenlenmesine girişti. Her alandaki geri kalmışlıktan kurtulabilmek için yeni okullar açmak ve dış dünyadaki bilimsel buluşları ve yapıtları Türkçeye kazandırmak gerektiği düşünüldü Ancak yeni açılan meslek okulları için Türkçe yazılmış ders kitapları yoktu. Ayrıca zengin bir dil olarak düşünülen Osmanlıcanın da bilimsel terimleri karşılaması mümkün görünmüyordu . Bu yüzden 1827'de açılan Tıp Okulunda geçici de olsa öğretim dili olarak Fransızca kabul edildi. Bu çözüm

Türkçeyi yeniden bilim dili olarak ele almak ve bilimsel terimlere karşılık bulmak gereğini gözler önüne sermişti. Devrin padişahı II. Mahmud bu zorunluluğu şöyle dile getirdi:

Tıp bilimini tümüyle kendi dilimize alıp gerekli kitapları Türkçe olarak düzenlemeye çalışmalıyız. Sizlere Fransızca okutmaktan benim beklediğim, Fransız dilini öğretmek değildir. Ancak tıp bilimini öğretip yavaş yavaş kendi dilimize almak ve ondan sonra memleketin her yanında Türkçe olarak yaymaktır.

İlk Meşrutiyet Anayasası hazırlanırken devletin resmi dilinin ne olacağı konusu tartışmalara yol açmıştı. Başta II. Abdülhamid olmak üzere kimi yöneticilerin resmi dil olarak Arapçanın kabul edilmesini istemelerine rağmen 1876 Anayasasının 18. maddesinde “Osmanlı uyruğunda bulunanların devlet hizmetlerinde çalıştırılabilmeleri için devletin resmi dili olan Türkçe’yi bilmeleri gerekir” hükmü yer aldı. Bunun arkasından 1877’de yürürlüğe konan Belediyeler Yasası ile belediye meclislerine üye seçileceklerin “Türkçe konuşabilmeleri” zorunlu kılındı.

Bu dönemde artık dilin nasıl düzeltileceği yolundaki tartışmalar giderek yoğunluk kazanıyordu. Kimileri Osmanlıca’nın ayrı bir dil olduğunu, Arapçaya dayandığını ve bu nedenle de Arapça öğretiminin yaygınlaştırılması gerektiğini söylüyordu. Ziya Paşa, halkın kendi arasında Türkçe konuştuğuna dikkat çekiyordu. Şemseddin Sami “Dilimizi sadeleştirelim, dilimizi Türkçeleştirelim diye bağırırmaktan vazgeçmeyeceğiz” diyordu. Şemseddin Sami, “Yabancı sözcükler yerine bulduğumuz Türkçe sözcükleri kullanmaya çalışmalıyız; olanak bulunursa yabancı sözcükleri hiç kullanmamada birbirimizle yarışmalıyız” diye, yalınlaşmanın ötesinde bir özleşmeyi savunuyordu.”

Mustafa Kemal, XVI. Kolordu Komutanı olarak Silvan’da bulunurken, anı defterine 10 Aralık 1916 günü için şöyle yazdı:

...Yemekten evvel Emin Bey’in Türkçe Şiirler’i ile Fikret’in Rübab-ı Şikeste’sinden aynı konuda bazı parçalarını okuyarak bir karşılaştırma

yapmak istedim. İkisi de başka başka güzel. Ancak Türkçe olanda da, diğesinde de aynı derecede Arapça, Farsça sözcükler var. Başkalık, biri parmak hesabı, diğeri değil!”

Yani Atatürk, “Ulusal Şair” sanı verilen Mehmet Emin Yurdakul’un Türkçe Şiirler adını taşıyan şiirlerinde bile yer alan Arapça, Farsça sözcüklerin çok fazla olduğunu düşünüyordu.

7 Şubat 1923’te (Atatürk) Balıkesir’de Paşa Camii’nde minbere çıkarak Türkçe bir hutbe okudu ve bir açıklama yaptı.

Hutbe denildiği zaman bundan birtakım kavram ve manalar çıkarılmamalıdır. Hutbeyi söyleyen hatiptir. Yani söz söyleyen demektir. ....Gerek Peygamber Efendimiz ve gerek, dört halifenin hutbelerini okuyacak olursanız görürsünüz ki, gerek Peygamberin, gerek dört halifenin söylediği şeyler o günün sorunlarıdır, o günün askeri, idâri, mâli ve siyasi, sosyal konularıdır. İslam toplumunun çoğalması ve İslam ülkeleri gerilemeye başlayınca, Cenabı Peygamber’in ve dört halifenin hutbeyi her yerde bizzat kendilerinin söylemelerine imkân kalmadığından halka söylemek istedikleri şeyleri bildirmeye birtakım kişileri memur etmişlerdir. Bunlar herhalde en büyük ve ileri gelen kişiler idi. Onlar camilerde ve meydanlarda ortaya çıkar, halkı aydınlatmak ve doğru yolu göstermek için bir şart lâzımdı. O da milletin lideri olan kişinin halka doğruyu söylemesi, halkı dinlemesi ve halkı aldatmaması! Halkı genel durumdan haberdar etmek son derece önemlidir. Çünkü, her şey açık söylendiği zaman halkın beyni faaliyet halinde bulunacak iyi şeyleri yapacak ve milletin zararına olan şeyleri reddederek şunun veya bunun arkasından gitmeyecektir. Ancak millete ait olan işleri milletten gizli yaptılar. Hutbelerin halkın anlayamayacağı bir lisanda olması ve onların da bugünün gereklerine ve ihtiyaçlarımıza temas etmemesi, Halife ve Padişah sıfatını taşıyan despotların arkasından köle gibi gitmeye mecbur etmek içindi. Hutbeden amaç halkın aydınlatılması ve ona yol gösterilmesidir, başka şey değildir. Yüz, ikiyüz, hatta bin yıl önceki hutbeleri okumak, insanları cahillik ve çağın gerisinde bırakmak demektir. Hatiplerin normal olarak halkın günlük kullandığı dil ile konuşmaları gereklidir. Geçen yıl Millet Meclisi’nde söylediğim bir nutukta demiştim ki “Minberler halkın akılları, vicdanları için bir ilim

irfan kaynağı, ışık kaynağı olmuştur.” Böyle olabilmek için minberlerde söylenecek sözlerin bilinmesi ve anlaşılması, ilim ve fen gerçeklerine uygun olması lazımdır. Hutbeyi verenlerin siyasi olayları, sosyal ve medeni olayları hergün izlemeleri zorunludur. Bunlar bilinmediği takdirde halka yanlış aşlamalar yapılmış olur. Bu nedenle, hutbeler tamamen Türkçe ve günün gereklerine uygun olmalıdır. Ve olacaktır.

Ekonomik kuruluşlarda Türkçe kullanılması hakkında yasa.

10 Nisan 1926 gün ve 805 sayılı bir yasa ile, ekonomik kuruluşlarda Türkçe kullanılması zorunlu tutuldu. Türk uyruklulara ait şirket ve kuruluşların Türkiye sınırları içerisindeki her türlü işlem, sözleşme, haberleşme, hesap ve defterlerini Türkçe olarak tutma zorunluğu getirildi. Yabancı şirketlerin ve kuruluşların da Türk kuruluşları ve Türk uyruklularla olan işlemlerinde Türkçe yazışmaları zorunlu hâle getirildi 1 Ocak 1927 tarihinde yürürlüğe giren yasanın bu hükümlerine uymayanlar, ağır para cezasının dışında, ticaret yerinin geçici olarak kapatılması ve dahası ticaret yapma hakkının alınması cezasına çarptırıldı.

Atatürk, 2 Eylül 1930’da şöyle yazıyordu:

Ulusal duygu ile dil arasında bağ çok kuvvetlidir. Dilin ulusal ve zengin olması, ulusal duygunun gelişmesinde başlıca etkidir. Türk dili, dillerin en zenginlerindedir; yeter ki bu dil bilinçle işlen-sin. Ülkesini, yüksek bağımsızlığını korumasını bilen Türk ulusu, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.

Atatürk, ortaokullarda ders kitabı olarak okutulmak amacıyla 1931 yılında Bn. Âfet (İnan) imzasıyla yazılan *Vatandaş İçin Medeni Bilgiler* kitabının ulus (millet) bölümünü doğrudan doğruya kendisi hazırladı. Türk ulusunu şöyle anlatıyordu:

Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir” Türk ulusunu oluşturan “6” etken arasında “Dil Birliği” de büyük rol oynar. Türk ulusunun dili Türkçedir. Türk dili dünyada en güzel, en zengin ve en kolay olabilecek bir dildir. Onun için her Türk dilini çok sever ve

onu yükseltmek için çalışır. Bir de Türk dili, Türk ulusu için kutsal bir hazinedir. Çünkü Türk ulusunun geçirdiği bunca tehlikeli durumlarda, ahlâkının, geleneklerinin, anılarının, çıkarlarının, özetle, bugün kendi ulusallığını yapan her şeyin dili aracılığıyla korunduğunu görüyor.

Türk dili, Türk ulusunun kalbidir, belleğidir.

Vatandaş İçin Medeni Bilgiler kitabında Atatürk, Türk ulusçuluğunu da şöyle tanımladı:

Türk ulusçuluğu, ilerleme ve gelişme yolunda ve uluslararası ilgi ve ilişkilerde, bütün çağdaş uluslara koşut ve onlarla uyumlu olarak yürümeyle birlikte, Türk sosyal toplumunun ayırıcı niteliklerini ve başlıbaşına bağımsız olan kimliğini saklı tutmaktır.

Türk demek dil demektir. Ulusallığın çok belirgin özelliklerinden birisi dildir. Türk ulusundanım diyen insanlar, her şeyden önce ve ne olursa olsun Türkçe konuşmalıdır. Türkçe konuşmayan bir insan, Türk ekinine, topluluğuna bağlılığını öne sürerse buna inanmak doğru olmaz.

12 Temmuz 1932’de Türk Dili Tetkik Cemiyeti adlı bir dernek kuruldu. 17 ekim 1932’de Birinci Dil Kurultayı düzenlendi. 17 ekim 1932’de yayımlanan bildiride şöyle deniyordu:

1. Türk dilini ulusal kültürümüzün eksiksiz bir anlatım aracı durumuna getirmek,- Türkçeyi çağdaş uygarlığımızın önümüze koyduğu bütün gereksinimleri karşılayacak bir yetkinliğe erdirmek
2. Bunun için, bugün yazı dilinden Türkçeye yabancı kalmış öğeleri atmak. Halkçı bir yönetimin istediği biçimde, halk ile aydınlar arasında nitelikçe ayrı iki dil varlığını ortadan kaldırmak.
3. Ana öğeleri öz Türkçe ulusal bir dil yaratmak

Atatürk matematik terimlerinin Türkçeleştirilmesine büyük önem

vererek, 1936-1937 kışında Dolmabahçe Sarayı'nda bir geometri kitabı yazdı. Bu yapıtta kullandığı bütün terimleri de kendisi türetti. Ders kitaplarına alınan bu yeni terimler büyük bir kolaylık ve hızla yayıldı. Atatürk'ün türettiği geometri terimleri yaygınlık kazanarak Osmanlıca karşılıklarını bütünüyle unutturdu.

Özetle Atatürk diyordu ki:

1. Bilim dili Türkçe olmalıdır.
2. Türkçe, edebiyat ve kültür dili olmalıdır.
3. Türkçe ekonomi ve ticaret dili olmalıdır.
4. Türkçe halka günün gerçeklerini anlatmakta kullanılan dil olmalıdır.

Bütün bunların başarılması için de Türkçe yabancı dillerin boyunduruğundan kurtulması gerekiyordu. Atatürk'ün her fırsatta dile getirdiği Türk milletine vasiyeti de şuydu:

Öyle istiyorum ki, Türk Dili bilim yöntemleriyle kurallarını ortaya koysun ve her dalda yazı yazarlar bütün terimleriyle çoğunluğun anlayabileceği güzel, ahenkli dilimizi kullansınlar.

Atatürk'ün "Ey Türk, Dilini yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalısın" buyruğuna ne oldu?

Gün o gündür ki sözü dolandırıp yumuşak ifadeler kullanma devri çoktan geçmiştir. Onun için doğrudan söylemek gerekir: Artık Atatürk ne emrettiyse onun tersi yapılmaktadır.

Bugün yapılanlar sürdürülürse Türkçe ölecek, onunla birlikte Türklük de ölecektir. Osmanlı İmparatorluğunun politikaları okumuş yazmışlar açısından Türkçe'yi öldürmüştü. Türkçe sadece halkın ağzında yaşıyordu. Bugünse Türkçe'nin varlığını sürdürmesini sağlayacak o halk kitlesine de bilinçli ve sürekli bir saldırı sürdürülmektedir.

Medyayla propagandayla Türkçe'nin kaynağı olan halk bilinci yok edilmeye çalışılmaktadır.

Türkçe, Türkiye'deki İngilizce egemenliği altında, Farsça ve Arapça egemenliğinde olduğundan çok daha fazla ölüme yaklaşmaktadır. David Crystal, Dil Ölümü adlı çalışmasında, milyonlarca konuşanı olan dillerin de onu yutabilecek bir yabancı dil saldırısı karşısında ölebileceğini anlatmaktadır. Aynı görüşü paylaşan dilcilerin ortak saptaması bu tür ölümlerin bir süreç içinde gerçekleştiğidir.

İlk basamakta, yabancı dil, yaygın şekilde ders olarak bütün okullara yerleşir. Türkiye'deki İngilizce öğretimi ne kadar yaygın bir düşünün. Anaokullarına kadar inmiş İngilizce öğretimi bu ilk basamağın tamamlandığının açık kanıtıdır.

İkinci basamakta, kimi okullar yabancı dille eğitime başlarlar. Türkiye'de bu uzun süredir yapılmaktadır. Hatta yabancı dille eğitim yapan yabancı okullar en gözde okullar olmuşlardır.

Üçüncü basamakta, yabancı dil, devlet dilinden daha saygın hale gelir. Bu ülkütücü devrede ticaret dili yabancı dil olmuştur. Hatta uluslararası kimi antlaşmalar ana dile çevrilmeden yürürlüğe girebilir. Ülkemizde bu basamak ta gerçekleşmiştir.

Dördüncü basamakta, yabancı dil günlük dil kullanımına hergün biraz daha hakim olur. Gençler, okullular hatta televizyon sayesinde eğitimsiz halk bile yabancı dilden alınmış sözcüklerle konuşmaya başlar.

Beşinci basamakta, yabancı dil, kullanılan tek bilim dili olur. Ne yazık ki ülkemiz bu basamakta da epeyce ilerlemiştir.

Altıncı ve son basamak, devlet dilinin ancak çarşıda pazarda kullanılması ve bitkisel hayata girmesidir.

Türkçe 4. basamağı tamamlamıştır. Medyanın ve aydınların Türkçesi artık 4. basamak Türkçesidir. Türkçe 5. basamağa girmiştir. Bu basamağı tamamlaması için zorlanmaktadır. Şimdi günümüzde Türkçe bilim dili

olabilir mi? diye soranların ve hatta Türkçe bilim dili olamaz diyenlerin sayısı giderek artmaktadır. Bilim dergilerinde Türkçe bilim dili olamaz savıyla, üstelik de profesör ünvanlı akademisyenler tarafından sözum ona bilimsel yazılar yazılmaktadır.

Türkiye artık YABANCI DİLDE YAYIN YAPMAYAN KİŞİNİN BİLİMDAMIOLAMAYACAĞINAKARARVERMİŞTİR. Buanlayış 5. basamağın son aşamasına geldiğimiz tartışılmaz göstergesidir. Bu anlayış Türkçe'nin şah damarını kesecek bir anlayıştır.

Atatürk'ün tam bir dilbilimci bakışıyla ifade ettiği gibi Türkçe yazmayan bilim adamı Türkçe'ye de Türk kültürüne de hizmet etmiş sayılamaz.

Acı gerçek şudur ki yabancı dilde yayın yapmayan kimsenin öğretim üyesi olamayacağı kuralı uygulanırken Türkçe yayın yapmayanların Türk bilim adamı olmasını engelleyen bir anlayış bulunmamaktadır.

Günümüzün "Ey Türk, ne yazarsan yaz, yabancı dilde yaz," buyruğu Türkçe'nin ve Türk'ün intiharından başka bir şey değildir. Batı emperyalizminin istediklerini yazan "bilim adamlarını" kendi ellerimizle ve kendi kaynaklarımızla yetiştirmekteyiz.

Bugün Batı bilimi bütünüyle Batının vahşi kapitalizminin emrinde hareket etmektedir. Gözümüze sokulan şu gerçeği neden göremiyoruz? Batını istediklerini söylemeyenler onların ölçüleriyle bilim adamı olamazlar. Bırakın bilim adamı olmayı hapishanelerde çürütülecek kişiler olur. Bir tarihçimiz ömrünü versin Ermenilerin yaptıkları katliamları araştırın, belgeleri derlesin, kanıtları göstereyin, bu çalışmalarını yayınlayacak bir tek Batılı organ bulamaz. Biz bu tutumla Türk'e değil, gerçeklere değil, vahşi Batı kapitalizmine hizmet edecek bir bilim ordusu yetiştirmeye katkıda bulunuyoruz.

Şimdi kimsenin görmek istemediği, tartışmaya bile açmadığı bir gerçeği anımsatmak istiyorum. Yabancı dilde yayın, "bilimselliğin" bir şartı olarak alınmakla yetinilmiyor, yabancı dilde yapılan yayınların bilimselliği Allahın emri anlayışla kabul ediliyor.

Durum o durum ki yurt dışında tamamlanan her doktora çalışması tartışmasız bilime bir katkı olarak görülüyor. Ben kendi alanımdan örnekler vereceğim. Son 4 yılda akademik süreçler gereği İngiltere’de tamamlanmış 10 kadar doktora tezini incelemek durumunda kaldım. Şunu söyleyebilirim, bunların yarısından fazlası bir Türk üniversitesinde doktora tezi olabilecek düzeyde değildi. Hatta kimi tezler öylesine gelişigüzel hazırlanmıştı ki içeriği bir yana en basit biçimsel ölçüleri bile gözetmemişti.

Bu durumdan daha da vahim olan gerçek şudur: Bu tezlerin yazarları sırf İngilizce yazdıkları için önemli bir iş yaptıklarına iman etmişlerdir. İngilizce yazamayanlar da onların önemli çalışmalar yaptıklarına gönülden inanmak-tadırlar.

Bu iman sık sık karşımıza çıkıyor. Bir Türk dergisinde yayınlanmak üzere gönderdiği yazının reddedilmesine genel olarak şöyle karşı çıkılıyor: AMA BENİM YAZIM İNGİLİZCE, NASIL REDDEDEBİLİRSİNİZ?

Doğrusu bu itirazlarla karşılaştığımda Voltaire’nin bir sözü aklıma gelir.. Voltaire, “Bir söz, bir fikir söylenemeyecek kadar aptalca ise, şarkı sözü yapın” demişti. Şimdi kimilerimiz de Türkçe yazıldığında aptalca olduğu rahatça görülecek yazılarını İngilizce yazıyorlar -VE ÇOĞU ZAMAN DA yazdıkları basılıyor.

Bu gidişin verdiği acı meyvelerden birini aktarmak istiyorum: Bir üniversitemiz son derece niteliksiz ve uyduruk diyebileceğimiz bir Bilgisayar Destekli Dil Öğretim paketini “DİL ÖĞRETİMİNDE REFORM” adı altında sunabiliyor. Bu programda öğrenci olmak talihsizliğini yaşayan öğrenciler de bu talihsizliklerini 300 milyon programa dahil olma ücreti ödeyerek pekiştiriyorlar. Dahası andığımız Üniversite bu sözde reform paketini başka üniversitelere de pazarlamak istiyor. Üniversite yönetiminin tek ölçütü var: Program madem ki İngiliz kaynaklıdır o halde iyidir.

Başımıza gelenler bu kadarla da sınırlı değil. Bakınız dehşetin

boyutlarına. *Hürriyet* Gazetesi (13 Eylül 2004) bir haber yapıyor. Haberde okur yazar ilk Osmanlı padişahının Yıldırım Beyazıd olduğu ifade ediliyor. Bir tarih öğrencisi gencimiz itiraz ediyor, tarihi belgelere göre ilk Osmanlı padişahının bile okuma yazma bildiğini söylüyor. Haberi yazan gazeteci kendini şöyle savunuyor:

Bu bilgiyi Ana Britannica ansiklopedisinden aldık. Ansiklopedide, ‘İyi bir örgütçü ve komutan olan’ Beyazıd, okuma yazma bilen ilk Osmanlı hükümdarıydı’ deniyor. Aynı bilgi, Meydan Larousse’ta da var.

O yabancı ansiklopedilerde daha neler yazıyor neler. Örneğin, kendini dünyanın en güvenilir ansiklopedisi olarak ilân eden Microsoft’un Encarta ansiklopedisinde Diyarbakır, Batman ve Adıyaman Kürdistan olarak gösterilmektedir.

Bundan daha acı ve vahimi Microsoft Türkiye’nin sözümona özür dilemek için yaptığı açıklama. Açıklamada şöyle söyleniyor:

Encarta, içeriğinin doğruluğu konusunda herhangi bir uyarı geldiği zaman konu ciddiyetle ele alınmakta, araştırılarak çözüme kavuşturulmaktadır. Bu sefer de konu hassasiyetle ele alınmıştır.

Ne diyebiliriz ki? Microsoft Türkiye’nin seçkin mensupları konuyu hassasiyetle ele almışlar. Özür metinde sadece gerekli düzeltmelerin yapılacağı ifade edilmektedir. Tek ümidimiz odur ki düzeltmede yukarıda illere ilâveten diğer iller de Kürdistan’a dahil edilmesin.

Ve TÜSIAD Tarih ve Coğrafya kitapları hazırlıyor. Nasıl mı? Fransız Hachette yayınevinin ders kitaplarını tercüme ettirerek.

Türkçeyle Birlikte Düşünme Yeteneğimiz de Ölüyor mu?

Yabancı dil öğretimine çok büyük kaynaklar ayıran Türkiye, iki önemli yanlış yapmaktadır. Birincisi, kendi dilini öğretmek için kullandığı kaynaklar, yabancı dil öğretiminde kullanılan kaynaklar yanında yok denecek kadar azdır. Bu, doğal olarak, öğrencilerin Türkçeyi etkili

kullanmalarını sağlayamamaktadır. İkincisi, yabancı dil öğretimi uygulamalarını okuma yazma öğretmekte hiç te başarılı olmayan ülkelerin uzmanlarının önerileri doğrultusunda yapmaya çalışmaktadır. 1990'lı yıllarda Amerikadaki beyaz lise son sınıf öğrencilerinin %17'sinin, zenci ve diğer Amerikalı son sınıf öğrencilerinin %40'nın başlangıç düzeyinde bile okuma yazmayı öğrenememiş olması İngiliz ve Amerikalı uzmanların Türkiye'de ne kadar başarılı olabileceklerini göstermelidir.

Yetersiz Türkçe öğretimi ve beceriksiz ve bilgisiz yerli yabancı dil uzmanları, giderek ülkemizde ancak ilkel düzeyde anlaşılabilen bireyler yaratmaktadır.O nedenle ki Microsoft Türk, Batman ve Diyarbakır'ın Kürdistan sınırları içinde olmadığını ifade etmekten acizdir. Bu gerçeği saptayabilmek için "hassas" araştırmalar yapmak durumundadır. Bu nedenle ki Türk halkı Microsoft Türk'un hak ettiği yanıtı verememektedir.

12 Temmuz 1932 günü Atatürk'ün buyruğuyla bayrak açan Dil Devrimi acilen yeni bir soluk beklemektedir. Dilimizi devlet dili olarak sürdürmek her yurtseverin vazgeçilmez bir vatan görevi olarak algılanmalı ve dil devrimi yeniden canlandırılmalıdır. Türkçe'yi bütün bilim kalelerine dikmek Atatürk'ün buyruğu, bizim boynumuzun borcudur.